

Het bevrijde hart

Het bevrijde hart

Roman

Marijke van Dijk

Scholten Uitgeverij

‘Het bevrijde hart’

Marijke van Dijk

© 2018 Scholten Uitgeverij BV
Burgemeester Drijbersingel 25
8021 DA Zwolle
info@scholtenuitgeverij.nl
www.scholtenuitgeverij.nl

Omslagontwerp: Scholten Uitgeverij
Binnenwerk: Piet Versteeg
Tekstcorrectie: Gerhard van Dijk, Jan Meints, www.taalmens.nl
Drukwerk: www.drukcase.nl

Eerste druk, september 2018
ISBN: 978-94-92959-05-8
NUR: 320

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording or any other – except for brief quotations in printed reviews, without the prior written permission of the publisher.

*'Glans vergaat.
Slechts een schaduw bestaat,
van dat prachtige wezen
dat je ooit eens was.'*

— 1 —

Balancerend op haar tenen en met een rood aangelopen gezicht van inspanning, stond Kirsten Beuvink in de woonkamer van Lenie van Essen, op een gammell keukentrapje, om het laatste haakje van het overgordijn in het oogje te steken. Ze kon er net niet bij en ze moest zich uitstrekken om het klusje gedaan te krijgen. Lenie had de avond ervoor met behulp van Marius de zware velours gordijnen van de woonkamer, serre en het atelier buiten aan de waslijn gehangen zodat de mist erin kon trekken.

‘Daar frissen ze van op,’ had ze vanochtend tegen Kirsten gezegd, nadat ze haar mee naar buiten had genomen. Dat mocht dan waar zijn, het haalde de vlekken er niet uit. Wat was er overigens mis met een stoombeurt? Lenie had wel vaker vreemde buien. Als zij iets in haar hoofd haalde, moest alles en iedereen voor haar plannen wijken en het maakte niet uit waar je op dat moment mee bezig was.

‘Kan Marius ze vanmiddag niet voor u ophangen? Hij heeft ze er ook afgehaald,’ sputterde Kirsten tegen.

‘Marius heeft wel wat beters te doen dan zijn oude moeder helpen. Hij klaagde gisteren steen en been, dat ik hem zo laat in de avond halsoverkop heb laten komen om dit karweitje voor mij te klaren. Er kon nog net een vluchtig kusje vanaf voordat hij ervandoor ging.’ Lenie had haar neus verontwaardigd opgetrokken. Kirsten kon er heimelijk om lachen. Hoeveel klusjes zou Lenie meer

verzinnen om haar jongste zoon naar haar pijpen te laten dansen? Ze kon zich best voorstellen dat Marius er langzamerhand genoeg van kreeg. Ze zou bijna medelijden met hem krijgen.

Bijna...

Ze was niet vergeten wat hij eens lang geleden zo koud tegen haar had gezegd. Nee, ze had geen medelijden met deze knappe en evenzo arrogante man. Daarbij, dit klusje was voor hem een makkie. Met zijn lengte kon hij er gemakkelijk bij, terwijl zij op haar tenen moest staan, zich helemaal uit moest strekken om er net bij te kunnen.

Kirsten voelde zich geradbraakt. Het gordijn hing over haar arm en werd met de seconde zwaarder. Haar mobiel produceerde de doemachtige klanken van Beethovens Symfonie nummer vijf en Lenie ratelde aan een stuk door zonder een hand uit te steken.

De oudere dame zat keurig netjes met een mok koffie in haar hand op de bank. Ze had haar lange benen over elkaar geslagen en vuurde tussen de slokken door een scala van ongetwijfeld goedbedoelde adviezen op haar schoonmaakhulp af. Als Lenie haar nu eens hielp? Maar nee hoor, de vrouw bleef zitten waar ze zat. Kirsten mocht haar graag, ze moest het alleen niet tot de spits drijven. Eén opmerking en ze zou het spreekwoordelijk bijltje er gillend bij neergooien.

‘Zeg, zou je de telefoon niet eens opnemen?’ vroeg Lenie. ‘Het deuntje begint me te irriteren.’ Met een kreun liet Kirsten het gordijn zakken en draaide zich naar Lenie om.

‘Kunt u niet...’ verder kwam ze niet, want Lenie stond al naast haar met de mobiel in haar hand.

‘Geef dat gordijn aan mij, lieverd,’ zei ze met een zoete glimlach op haar gezicht.

Met tegenzin nam Kirsten de telefoon aan en liep bij het raam vandaan. In haar ooghoeken zag ze Lenie op haar hoge, paarse hakken het trapje opklauteren en met een soepele beweging haakte ze het haakje door het oog. Kirsten slaakte een diepe zucht.

‘Met Kirsten Beuvink.’ Ze wist wie ze aan de lijn had en hield haar hart vast.

‘Mevrouw Beuvink, u spreekt met de directeur van...’

Tot haar ontzetting hoorde ze het woordje ‘geschorst’. Tastend schoof ze een stoel bij en plofte erop neer.

‘Hoe bedoelt u geschorst. Wat is er gebeurd? Ik begrijp het niet.’

Het kwam er min of meer op neer dat ze onmiddellijk op school werd verwacht. Kirsten kon wel janken, in plaats daarvan beet ze op haar onderlip. Wat had hij nu weer gedaan?

‘Ik moet gaan,’ verontschuldigde ze zich bij de oudere dame. ‘Er is iets met Rik. Het spijt me, Lenie, ik kom zo snel mogelijk om de rest van de gordijnen op te hangen.’

‘Neem je tijd, lieverd, en neem die jongen mee. Extra hulp is nooit verkeerd,’ zei ze en ze klopte daarbij bemoedigend op Kirstens hand. Kirsten schudde haar hoofd. Rik zat op school, die kon ze nu toch niet meenemen? Hij zou ongetwijfeld naar het opvanguur moeten, waar hij de laatste tijd veel vaker verbleef. Had hij het nu te bont gemaakt? Ze was maar wat blij dat Erwin er niet was, hij zou Rik de huid vol gescholden hebben waar zelfs de meest geharde crimineel jankend voor op z’n knieën zou gaan. Alles was geoorloofd om zijn reputatie ongeschonden te laten...

Met een diepe zucht propte Kirsten de mobiel in de tas en ging naar de auto. Ze was de oprit nog niet af of ze moest plots vol op de rem. Het busje van Mak Groenvoorziening stond met zijn achterkant half op de oprit geparkeerd en blokkeerde de uitgang. Geïrriteerd keek ze om zich heen en spotte een man van middelbare leeftijd die in zijn werkplunje en met een oranje veiligheidsvest aan, de gemeentetuin schoffelde.

Kirsten claxonneerde. De man sprong geschrokken overeind en liet de schoffel vallen. Zodra hij haar opmerkte, verscheen er een lome grijns op zijn gezicht. Tergend langzaam haalde hij een slof tabak uit zijn jaszak en slenterde ermee naar haar auto. Kirsten opende het raam.

‘Meneer Mak, ik heb haast. Zou u zo vriendelijk willen zijn om de bus te verplaatsen?’

‘Volgens mij kun je er wel langs, moppie,’ zei Mak met een zwaar dialect. Hoewel ze hem van naam kende, had ze hem niet eerder gesproken. Waarom keek hij zo naar haar? Nonchalant stak hij een sigaret in zijn mond.

‘En het is Gerrit, aangenaam kennis te maken. Heb je misschien een vuurtje voor me?’

Kirsten hapte naar adem. Had hij haar niet gehoord? Waarom kon die vent niet gewoon zijn bus aan de kant zetten zodat zij er fatsoenlijk langs kon. Ze was al zo moe van het werk dat ze in haar eentje moest klaren en daar kwam Riks schorsing nog eens bovenop. Nu ging Mak ook nog eens dwars doen.

‘Nee, ik heb geen vuur,’ zei ze kribbig. Kirsten sloeg het stuur om en trapte het gaspedaal in. Het grint van de oprit spatte hoog op, waardoor de man aan de kant moest springen.

‘Kun je niet uitkijken, snertwif,’ schold hij.

Kirsten slikte een brok weg en reed zo hard ze durfde door de bebouwde kom. Volgens Erwin was ze een maniak op de weg.

‘Elke vrouw achter het stuur, maakt mijn leven zuur,’ was zijn motto. Hij kon daar hartelijk om lachen. Haar keel snoerde dicht. Alsof hij zo goed kon rijden...

‘Niet aan Erwin denken, concentreer je op Rik.’

Waarom moest Rik het haar altijd zo moeilijk maken? Kon hij zich niet een keer in haar situatie inleven? Hij wist toch dat ze haar best deed om de eindjes aan elkaar te knopen. Wars van alles reed ze naar de stad om een zoveelste gesprek met de directeur aan te gaan. Ze hoopte dat Rik het dit keer niet te bont had gemaakt.

‘Heb je niet wat op te biechten?’ mopperde Kirsten tegen Rik die zwiingend naast haar in de auto zat. Hing, was een beter woord. Rik had de muts van zijn hoodie over zijn hoofd getrokken en zat

onderuitgezakt in zijn stoel met zijn gordel los. Kirsten had hem een paar keer dringend gevraagd hem vast te maken, hij deed het niet. Ze kon zich met moeite beheersen en klampte zich vast aan het stuur.

‘Rik!’

‘Alles wat gezegd moest worden is gezegd. Ik heb Pieter van der Ploeg geslagen en heb er geen spijt van.’

‘Wil je dan misschien uitleggen waarom je hem geslagen hebt?’

‘Nou vooruit dan, maar ik waarschuw je, je zult het niet leuk vinden,’ zei hij onverschillig. Kirsten bereidde zich voor op het ergste.

‘Hij noemde jou een MILF en een hoer.’

‘Een wat?’ Ze trok haar wenkbrauwen op.

‘Een MILF. Een niet zo’n flatterende Engelse afkorting van een student die de liefde wil bedrijven met de moeder van een klasgenoot,’ zei hij op dezelfde hooghartige wijze als de directeur die hen een paar minuten daarvoor te woord had gestaan. ‘Daarbij schijn je rekeningen in natura te betalen. Ik heb Pieter op een nadrukkelijke wijze op zijn fout gewezen.’ Weer die toon.

‘En hoe zou ik dan de rekeningen in natura betaald moeten hebben?’ zei ze vol afschuw.

‘Tja, ik neem aan dat je fantasie genoeg hebt.’

Kirsten hapte naar adem. Niet alleen omdat Rik haar brutaal tutoyeerde, ook vanwege de sarcastische toon waarop hij dit zei. Haar gezicht betrok. Hoe konden mensen zo over haar praten?

‘De enige afspraak die ik in natura heb gemaakt was met meneer Van der Ploeg van het garagebedrijf. In ruil voor het schoonmaken van zijn kantoor hoefde ik de rekening van de reparatie niet te betalen.’

‘Pieter vertelt heel iets anders. Hij zei dat je ook zijn vaders ‘ge-reedschap’ schoonmaakte.’

‘Wat! Hoe durft hij,’ zei ze met overslaande stem. De hitte sloeg uit haar wangen. Dit was zo vreselijk vernederend. ‘Ik ben geen hoer!’

‘Dat weet ik mam en dat heb ik hem duidelijk gemaakt.’ Rik grinnikte.

‘Ik weet niet of het opvoedkundig verantwoord van mij is om je hiervoor te bedanken, toch fijn dat je het voor mij opnam.’ Ze zond hem een triest glimlachje hoewel de tranen in haar ogen prikten.

Rik mompelde een ‘graag gedaan’ en stopte tevreden zijn oortjes in. Na een kwartiertje rijden kwamen ze bij de villa aan. Het busje van Mak Groenvoorziening stond nog steeds op de oprit, de man zelf was nergens te bekennen. Wat niet verwonderlijk was, het was rond het middaguur. Hij zou wel ergens staan roken. Geërgerd reed Kirsten de oprit op en schampte daarbij de achterbumper met verlichting van de bestelbus.

‘Goed gedaan, mam,’ glimlachte Rik.

‘Eigen schuld, had hij de bus maar aan de kant moeten zetten,’ zei ze humeurig.

‘Ah... de zoete smaak van de wraak.’ Rik lachte en trok zijn tas van de achterbank.

‘Zou je me zo met de gordijnen willen helpen?’

‘Natuurlijk mam. Ik doe graag klusjes in natura.’ Kirsten porde hem in zijn zij, waar hij hartelijk om lachte.

De tiener smeed zijn tas naast de keukentafel op de grond en graaide een appel van de fruitmand, waarna hij zijn mobiel erbij nam en op een keukenstoel neerplofte. Die uitbarsting op school scheen een positieve uitwerking op Rik te hebben. Dit verontrustte haar. Het mocht niet zo zijn dat door slaan een probleem werd opgelost. Hier moest ze het binnenkort met Lou over hebben. Kirsten liep door naar de woonkamer en stond blij verrast stil.

‘Kijk eens aan. Lenie heeft de gordijnen in de woonkamer opgehangen.’ Opgemonterd liep ze door naar het atelier waarvan de deur op een kier stond. ‘Lenie, kan ik je ergens mee hel...’ De woorden stokten in haar keel.

Lenie lag in een vreemde positie op haar buik languit op de plavuizenvloer. Haar polsen zaten met grijze ducttape aan elkaar

vastgebonden en haar mond was afgeplakt. Haar benen waren licht gespreid. De zwarte pantalon lag in een hoopje naast haar op de vloer.

Voordat Kirsten kon reageren werd ze van achteren bij haar mond vastgegrepen. Een arm gleed om haar middel en betastte haar borst. In paniek worstelde ze zich los en snerpte een kreet. De belager sloeg haar hard in haar gezicht, greep haar weer vast waarna hij haar met kracht tegen de grond werkte. Kirsten sloeg en trapte al schreeuwend op hem in. De man vloekte. Pijn explodeerde in haar hoofd, alsof er met een mes in haar wang werd gestoken. Het werd wazig voor haar ogen. Ineens zat de belager op haar en hield haar met één hand bij haar polsen vast terwijl hij met de andere gretig over haar lichaam streek. Hier maakte hij afschuwelijke grommende geluiden bij, zoals een hond die zijn buit tegen indringers wil beschermen. Het misselijkmakend geluid van scheurend stof schreeuwde door de ruimte.

Opeens werd de belager met geweld van haar afgesleurd. Hij kreeg een mep in zijn gezicht en smaakte op de grond. Kirsten krabbelde overeind. Daar stond Rik, met zijn vuisten gebald, klaar om de overvaller een opdonder te verkopen. De belager, die een nylonkous over zijn hoofd droeg, kroop zwaar hijgend overeind. Op het tumult kwam een tweede man met een overladen boodschappentas in zijn hand de kamer binnengerend. Hij smeed de tas aan de kant en stormde op Rik af.

‘Pas op!’ riep Kirsten. Rik had hem gezien en stootte zijn vuist in de buik van de man. Een klap tussen de schouderbladen deed de man op de vloer ineenzakken. De eerste overvaller zag zijn kans schoon en schoot op Rik af. Rik pareerde de slag met gemak en schopte snoeihard tegen het dijbeen waarna hij hem met kracht in zijn gezicht stompte. De man schreeuwde het uit, greep naar zijn been en zeeg naar de grond. Rik wendde zich vliegensvlug naar de tweede man, deze was inmiddels gevlogen. De eerste belager ging er hinkend vandoor. Rik wilde hen achternagaan en be-

dacht zich kennelijk. In plaats daarvan rende hij naar zijn moeder toe.

‘Mam, is alles goed?’ Bezorgd trok hij haar overeind. ‘Mam?’

‘Ja, Lenie...’ In tranen keek ze naar de oude dame. Rik volgde haar blik en keek gauw weg. Niemand hoefde hem uit te leggen wat de overvallers met Lenie hadden gedaan.

‘Rik, zou je een schaar willen halen?’ vroeg ze met trillende stem. Kirsten kroop naar Lenie toe en rolde haar op de rug. Lenie kreunde. Onthutst sloeg Kirsten haar handen voor haar mond. Lenie’s gezicht was bont en blauw geslagen. Bloed sijpelde uit een snee in haar kin. Kirsten vermande zich en concentreerde zich op de tape waarmee haar mond was bedekt. Heel voorzichtig trok ze deze los, propte het bijeen en smeed het weg.

‘O Lenie,’ zei ze bewogen. Met een bevende hand streelde ze haar gehavende gezicht. ‘Het komt goed, Lenie, hou vol.’

Kirsten trok een plaid van een stoel en dekte Lenie ermee toe. Vervolgens legde ze een kussentje onder haar hoofd.

‘Het komt goed,’ snotterde ze.

Rik kwam terug met een schaar en de telefoon. ‘Ik heb de politie gebeld,’ zei hij koel.

Haar achttienjarige zoon was getuige van een gewelddadig zedendelict, waar ook zijn moeder slachtoffer van had kunnen worden en hij handelde alsof hij dit dagelijks deed. Trots zwol op in haar borst.

‘Dank je,’ zei ze met een beverig glimlachje. In tranen keek ze toe hoe Rik de tape van Lenie’s polsen lossneed en de vrouw kalmerend toesprak.

Kirsten staarde vol afschuw naar de telefoon. Ze wist wat haar te doen stond, en zag er als een berg tegenop.

‘O God geef me de woorden,’ mompelde ze terwijl ze zijn nummer intypte.

Op de derde verdieping van een kantorencomplex gevestigd op het industrieterrein in de stad, zat Marius met enkele collega's aan tafel te wachten op zijn lunch die elk moment geserveerd werd. De vergadering was nog niet afgelopen, maar de voorzitter kon zijn secretaresse niet langer laten lijden. Haar maag protesteerde dusdanig, waardoor de dame van middelbare leeftijd het schaamrood op haar kaken had staan. Zodra haar de lunch werd voorgeschoteld nam ze gretig een hap van haar broodje.

'Als ik niet op tijd eet, val ik van mijn stokje,' zei ze wat ongemakkelijk. Ze had het niet beter kunnen verwoorden. De vrouw was zo mager als een lat, desalniettemin at ze meer dan een gemiddelde puber. Marius at zwijgend van zijn broodje. Zijn hoofd zat nog bij de vergadering. Z'n mobiel zoemde. Hij wierp er een blik op en negeerde het.

'Neem je niet op?' vroeg ze terwijl ze haar mond met een servet schoonveegde en een volgend broodje nam.

'Het is mijn moeder. Ze zal ongetwijfeld vragen of ik langs kom om de gordijnen op te hangen. Gisteravond had ze nog de euvele moed om mij uit bed te bellen. Er was mist voorspeld dus die gordijnen moesten naar buiten.' Marius drukte met een zuur gezicht de telefoon uit. De vrouw lachte.

'Dat ze dat nog doet op haar leeftijd. Heeft ze geen hulp?

'Jazeker, alleen is zij na tien uur 's avonds niet bereikbaar. Daar heeft ze mij voor. Volgens mijn moeder heb ik zeeën van tijd.' Marius rolde met zijn ogen. Na een aantal seconden ging de telefoon weer. Hij trok zich er niets van aan.

'Volgens mij is er noodweer op komst. Ik zou die telefoon opnemen, als ik jou was,' spoorde ze hem aan.

Met tegenzin nam hij op. 'Mam, ik zit in een bespreking. Hou het kort.'

'Marius?' klonk een angstige vrouwenstem.

'Ja, wie...'

‘O Marius, het is vreselijk. Je moet onmiddellijk komen. Het is je moeder. Ze... ze is overvallen en... en meer.’

En meer? Wat bedoelde ze daarmee? Een angstig voor gevoel be-kroop hem. Zijn moeder was toch niet... Nee, dat kon niet!

‘Marius, ben je daar?’ klonk het angstig.

‘Ja, Kirsten, ik ben er. Wat is er aan de hand,’ zei hij rustig, hoewel de paniek zich langzaam meester van hem maakte.

‘Je moeder ligt hier op de vloer en ze...’ Kirsten brak. ‘Alsjeblieft, Marius...’

Marius wist genoeg. Hij verontschuldigde zich bij de voorzitter en rende de zaal uit. Hij denderde de trap af en sprintte naar zijn Audi. Zo snel als hij kon reed hij naar het dorp.

‘O nee,’ kreunde hij. Twee politieauto’s stonden in de straat ge-parkeerd en een ambulance stond scheef op de oprit. Hij parkeer-de de auto aan de kant van de weg en holde naar binnen. Meteen greep hij een agente vast.

‘Mijn moeder, is ze...’De vrouw nam hem mee naar de keuken. Een jongen van een jaar of achttien keek even naar hem op waar-na hij zich weer op de vragen van een agent concentreerde. Dit moest Rik zijn, Kirstens oudste zoon. Zo te zien was hij in een ge-vecht verwickeld geweest. Wat was er aan de hand?

De agente leidde hem verder naar het atelier, dat zowel via de keuken als de woonkamer te betreden was. Daar zag hij twee hulp-verleners bezig met iemand op een brancard. Marius snelde er-heen.

‘Mam,’ zei hij gesmoord. Lenie lag met gesloten ogen op de bran-card. Haar gezicht zat onder het bloed. Haar beide ogen waren gezwollen en haar lip lag open. Ze was netjes toegedekt en werd vastgegespt.

‘Mam, gaat het?’

Een mannelijke hulpverlener nam hem terzijde. ‘Het spijt me, meneer, mevrouw Van Essen is overvallen en wordt voor onder-zoeken naar het ziekenhuis vervoerd.’ Marius draaide zich als ver-

dwaasde om naar een andere agente die bewogen haar hand op zijn schouder legde.

‘Meneer Van Essen, uw moeder is vanochtend in haar woning overvallen. De precieze details kan ik u helaas niet vertellen. Komt u met mij mee naar de woonkamer, daar zal rechercheur Brinkman bij u komen om u te woord te staan.’ Marius liep als in een waas met haar mee en bleef met een schok in de deuropening staan.

Op de bank zat Kirsten ietwat voorovergebogen met haar armen om haar heengeslagen lichtjes te wiegen. Haar lang, donkerbruin haar hing piekerig om haar hoofd. Op het moment dat ze hem zag, verscheen er een moedig glimlachje op haar betraande gezicht. Tot zijn schrik was ook zij gewond. Haar onderlip bloedde en haar kaak had een paarsachtige kleur. De blouse was opengescheurd.

‘O Kirsten,’ fluisterde hij. Ze wilde opstaan en hij snelde naar haar toe. ‘Blijf zitten.’ Verlegen met de situatie haalde hij een zakdoekje uit zijn jas en gaf het haar. Kirsten nam hem dankbaar aan en veegde haar tranen weg.

‘Het spijt me, Marius,’ zei ze met overslaande stem.

‘Dit is niet jouw schuld. Kun je me vertellen wat er is gebeurd?’

Kirsten knikte. Met horten en stoten vertelde ze hoe ze Lenie vastgebonden op de vloer had gevonden en hoe Rik heldhaftig had opgetreden door haar tegen de aanvallers te verdedigen.

‘Heb je ze goed kunnen zien?’

‘Niet echt. Ze droegen donkere kleding en hadden zwarte nylonkousen over hun hoofden getrokken. Daarnaast droegen ze zwarte handschoenen. Ik weet alleen dat die ene man die mij...’ Kirsten stopte. Zwaar hijgend zat ze op de bank.

‘Ga door,’ moedigde hij aan.

‘Die man had een tatoeage op zijn borst. Het leek op rode vlammen. Ik weet het niet meer precies. Het ging allemaal zo vlug.’ Huilend sloeg ze haar handen voor haar gezicht. Marius sloeg een arm om haar schouder en trok haar naar zich toe.

‘Als Rik er niet was geweest dan...’ Kirsten keek op. Rik stond met zijn handen in de zakken van zijn hoodie gestoken in de deuropening naar hen te kijken. Even meende Marius een flits van intense woede te zien. Woede, gericht op hem. Onmiddellijk trok hij zijn arm terug en stond op.

‘Bedankt Rik, dat je dit voor je moeder hebt gedaan,’ zei hij en hij stak zijn hand uit naar de jongen. Rik snoof en slenterde terug naar de keuken.

Een hulpverlener kwam bij Kirsten en verzorgde haar wonden. Marius liep naar het atelier. Zijn moeder was er niet meer. Zijn blik gleed naar een zwarte pantalon op de grond. Vol afgrijzen staarde hij ernaar. Nee, dit kon niet waar zijn. Niet zijn moeder...

‘Meneer, wat is hier gebeurd?’ vroeg hij aan een agent die foto’s aan het nemen was.

‘Gezien het onderzoek, kan ik u niets vertellen, meneer,’ mompelde de man zonder zijn aandacht van het foto toestel af te nemen.

‘Is mijn moeder verkracht?’ Marius voelde zich misselijk worden bij dat woord en sloot zijn ogen. De man reageerde niet. Een grote man van ergens in de zestig, met een doorleefd gezicht en opmerkelijke dikke lippen kwam druk pratend met iemand naar hem toe. Hij stelde zich voor als rechercheur Brinkman.

‘Meneer Van Essen. Laat mij u vertellen wat wij tot dusver weten. Uw moeder is in de tijd dat haar hulp, mevrouw Beuvink, naar school was om haar zoon Rik te halen, overvallen en zoals het nu lijkt seksueel misbruikt. Dit kunnen we pas met zekerheid vaststellen nadat ze is onderzocht. De daders hebben haar in het atelier overmeesterd, haar met ducttape vastgebonden en haar mond afgeplakt. De heup is gebroken, hoe dat is gekomen weten we niet. Verder is het huis doorzocht, waarschijnlijk zijn er spullen meegenomen. Mevrouw Beuvink kwam thuis en vond uw moeder in het atelier. Hier werd zij eveneens aangevallen. Haar zoon kon de aanval afwenden door zich op de belagers te storten en hen te overmeesteren. Ze zijn er helaas vandoor gegaan.’

‘Daders, dus het waren er twee?’

‘Mogelijk, we sluiten niet uit dat het er meer waren.’

‘En Rik heeft ze tegengehouden?’ Verbaasd keek hij naar de lange, tenger gebouwde jongen die aan de keukentafel verveeld met zijn mobieltje speelde. ‘Hoe heeft hij dat voor elkaar gekregen?’

‘De jongen zit al vanaf zijn zesde op een vechtsport.’

‘Juist. Krijgt hij hier problemen mee?’

‘Alleen als de belagers hem aanklagen en dat zullen ze wel niet doen.’ Marius knikte begrijpend. Het moest voor Rik een vreselijke ervaring zijn om zijn moeder aangerand te zien worden. Ondanks dat zat hij nonchalant met zijn mobiel te spelen alsof het hem allemaal niets deed.

‘Wat gebeurt er met de hulp en haar zoon?’ vroeg Marius aan de rechercheur.

‘Die mogen zo naar huis.’

‘Dat is alles?’

‘Meer kunnen wij niet doen. Een agent zal met hen meerijden en dan houdt het voor ons op. Uiteraard kan er beroep op slachtofferhulp worden gedaan. Zij worden hiervoor benaderd.

Marius was verbouwereerd. Kirsten en haar zoon waren getuige van een gewelddadig zedendelict, waarbij zij werd aangerand en Rik het tegen de aanvallers op moest nemen. Hoe konden zij naar huis gaan? Ze moesten doodsbang zijn.

‘De daders zijn niet gepakt. Wat als ze bij de hulp langsgaan om het karweitje af te maken?’ vroeg hij op gedempte toon. ‘U kunt ze niet aan hun lot overlaten?’

‘Die hulp heeft een naam!’ Marius draaide zich om en keek recht in de lichtblauwe, vuurspuwende ogen van Rik. ‘En ze is niet alleen. Ze heeft mij!’

‘Dat weet ik en ik ben dankbaar voor je bescherming, maar je hebt hulp nodig. Misschien kan ik..’

‘Ik heb jouw hulp niet nodig en zeker ‘de hulp’ niet. Laat ons

met rust.' Rik liep weg en botste daarbij opzettelijk tegen Marius' schouder.

Peinzend keek Marius de jongen na die naar de woonkamer sjokte en naast zijn moeder op de bank plaatsnam. Kirsten streek liefkozend zijn wang en zond Marius een geruststellende blik.

De naakte angst in haar ogen kon ze echter niet voor hem verbloemen.

— 2 —

Tegen het einde van de middag kwam Marius met een knal-lende hoofdpijn bij het ziekenhuis aan. Hij had inmiddels zijn broers op de hoogte gesteld en de zaak met de politie afgehandeld. Samen met een agent had hij de woning doorzocht en kon hij hen vertellen dat er juwelen misten, enkele kunstobjecten, Lenie's tas en zelfs een schilderij, dat ze jaren geleden samen met haar studenten van de kunstacademie had gemaakt. Het was een spuuglelijk ding van een jonge, naakte vrouw op een schommel die verleidelijk lachte naar een man gekleed in een zwart pak die haar vol verlanggen aangaapte. De kleuren schreeuwden van het doek. Daarbij was de voorstelling naar zijn smaak te sensueel. Wat zijn moeder in dat schilderij zag, was voor hem een raadsel. Het had absoluut geen geldwaarde. Marius moest eerlijk bekennen, dat hij het niet erg vond dat dit ding weg was. Alleen de manier waarop was vreselijk.

Bij de Eerste Hulp werd hem verteld dat zijn moeder aan haar heup geopereerd werd. Een van zijn broers was intussen gearriveerd en wachtte in het restaurant op een bericht dat ze op de uitslaapkamer lag. Marius bedankte de verpleegkundige, vroeg om een paar pijnstillers en liep ermee naar het restaurant.

Tot zijn opluchting zag hij zijn broer Lou verderop aan een tafeltje zitten. Hij zat voorovergebogen aandachtig een magazine te lezen. Zodra hij Marius gewaar werd, stond hij op en omhelsde hem ontroerd.

‘Gaat het?’ vroeg Lou, terwijl hij zijn jongere broer aandachtig opnam.

‘Koppijn,’ antwoordde Marius. Vermoeid zeeg hij op een stoel neer. Lou haalde een flesje water en twee koppen koffie. Natuurlijk wilde Lou alles weten. Zonder omhaal van woorden vertelde Marius wat er was voorgevallen. Met dat hij sprak voelde hij de woede toenemen en kon hij zich niet meer inhouden.

‘Iemand heeft onze moeder verkracht, Kirsten aangerand en Rik aangevallen. Als ik die vent in mijn handen krijg dan...’ Marius hield zijn kaken strak opeen en zoog een teug lucht door zijn tanden naar binnen. Hij was van nature geen wraakzuchtig man en hij betwijfelde het of hij de confrontatie wel aandurfde.

‘Ja,’ zei Lou. ‘Als je hem te pakken krijgt, en dat lijkt me een onmogelijke opgave. Er is hier iemand die al twee jaar op slinkse wijze te werk gaat. Onze moeder is niet het enige slachtoffer zoals je weet. In deze regio zijn er de afgelopen twee jaar meer dan tien overvallen met een zedendelict gepleegd. Al deze vrouwen zijn tussen de twintig en veertig jaar, wonen in een vrijstaand huis in een villa-wijk en waren ten tijde van de overval alleen thuis. Het lijkt erop dat ze de leeftijd hebben verhoogd.’

‘Misschien was mam niet hun doelwit en hadden ze het op Kirsten gemunt,’ mompelde Marius, terwijl hij zijn slapen masseerde. De gedachte dat Kirsten misbruikt werd, maakte hem koud tot op het bot.

‘Is deze Kirsten dezelfde vrouw waarmee je...’

‘Ja,’ onderbrak hij hem. Het had geen zin om het verleden op te rakelen.

‘En ze is weduwe?’ Lou keek hem indringend aan. Marius wist waar hij op doelde.

‘Waarom stel je vragen waar jij het antwoord allang op weet?’ antwoordde hij humeurig.

Lou grinnikte. ‘Wat ga je nu doen?’

‘Dat weet ik niet. De gedachte dat Kirsten alleen thuis is, samen

met Rik en haar twee jongere dochters, maakt me ongerust. Wat als Rik naar school is en die mannen komen terug? Wat als ze de leeftijd verlagen? Kirsten heeft een dochter van zestien. Ik moet er niet aan denken wat ze met haar zullen doen.' Marius staarde peinzend voor zich uit.

'Kan ze niet bij haar ouders terecht?' vroeg Lou door.

'Zij kunnen toch niet dag en nacht bij haar in huis zijn? Zodra het rustig is, slaan de daders toe. Daarbij zal ze horendol worden met haar moeder in huis. De vrouw is een kenau.' Marius streek gefrustreerd door zijn haar.

'En wat heeft de politie gezegd wat ze zullen doen?'

'Wat kunnen ze doen? Er zijn geen potentiële verdachten. De mannen laten geen DNA-spoor achter, anders hadden ze hen al lang opgepakt. Ze hebben gewoon geen idee wie ze zijn of waar ze moeten zoeken. Er zijn geen getuigen.'

'Behalve nu,' merkte Lou op.

'Juist! En daar maak ik mij ernstig zorgen over. De politie bagateliseert het gebeuren. Alsof ze het gevaar niet inzien dat Kirsten, Rik of haar dochters een volgend slachtoffer kunnen worden.'

'Dat denk ik wel, Marius. Ze willen je alleen niet ongerust maken. Of haar. Er zal vast gepatrouilleerd worden.'

Marius was er niet gerust op. Hoe kon de politie Kirsten beschermen? De manier waarop deze criminelen te werk gingen was zeer geraffineerd. De slachtoffers waren immers altijd alleen thuis? Dat betekende dat ze in de gaten werden gehouden. Werd Kirsten misschien al in de gaten gehouden? Stond ze op het lijstje als volgend slachtoffer? Hij moest iets doen om Kirsten te beschermen, alleen wist hij niet hoe en wat.

Lang kon hij hier niet over piekeren want de tweeling Lody en Freek kwamen met hun vrouwen Cynthia en Evelien het restaurant binnen. De beide broers waren behoorlijk aangeslagen en de vrouwen konden hun tranen nauwelijks bedwingen.

'Ongelooflijk, wie doet er nu zoiets,' zei Lody met een verwron-

gen gezicht. Hij smeet zijn geruite pet op tafel en veegde met een zakdoek het zweet van zijn kale hoofd. 'Ik kan er met mijn verstand niet bij. Het is te afschuwelijk voor woorden.'

Freek was te geschokt om te reageren. Hij zag lijkkleek en streek aldoor door zijn haar. Evelien stak echter haar bezorgdheid niet onder stoelen en banken. Druk pratend spuide ze haar bezorgdheid en verontwaardiging.

'Heb je al iets van mam gehoord, Marius?' vroeg Lody nadat de gemoederen enigszins gekalmeerd waren.

'Het spijt me, het enige wat ik weet is dat ze op dit moment geopereerd wordt.'

'Vreselijk, echt afschuwelijk,' zei Cynthia, die op haar stoel wiebelde en haar netjes gemanicuurde nagels stukbeet. Marius vertelde hen wat er was voorgevallen en hoe Rik zijn moeder had verdedigd. Hij was nog steeds versteld over het heldhaftige optreden van die jongen.

Een jonge verpleegkundige kwam het restaurant binnen en keek zoekend alle kanten op. Zodra ze hen spotte liep ze met een glimlach naar hen toe.

'U bent de familie Van Essen?'

'Dat zijn we,' antwoordde Lody, 'is er iets bekend?'

'Uw moeder is op de uitslaapkamer. Dokter Hazelzet zou graag met u willen spreken.'

Ze werden met z'n allen een kamertje binnengeleid waar een man van ergens in de dertig achter een laptop zat. Hij stelde zich voor als dokter Hazelzet, traumachirurg.

'De patiënt heeft een rechterheupfractuur en de kaak is gekneusd,' begon hij, nadat hij hen allen een hand had geschud. 'De gebroken heup geneest meestal tussen zes tot acht weken. Het volledige herstel kan zo een halfjaar duren. Het is belangrijk dat de patiënt meteen na de operatie weer gaat lopen. Hierbij is fysiotherapie noodzakelijk. De kaak heeft eveneens tijd nodig om te herstellen. De patiënt mag daarom niet te veel praten.' Hij ratelde zijn

verhaal af alsof hij college gaf, waarbij hij de hele tijd naar Lody keek die hem zo nu en dan goedkeurend toeknikte.

‘Dat is dan het enige pluspunt,’ zei Freek met een diepe zucht. ‘Kan ze je niet meer de oren van je hoofd kletsen.’ Lou keek hem geschokt aan. Lody en de vrouwen konden deze opmerking evenmin waarderen. Marius glimlachte.

‘Hoe lang moet ze blijven?’ vroeg Marius toen het verontwaardigd gemopper was afgezwakt.

‘Dat hangt af van de toestand en de mobiliteit van de patiënt. De patiënt moet kunnen lopen met behulp van een loophulpmiddel, zelfstandig uit bed kunnen komen en grotendeels zelfstandig kunnen douchen. Ook trap op en af lopen met behulp van een loophulpmiddel hoort hierbij. Hier wordt de dag na de operatie al mee begonnen. Het is van belang dat de patiënt voldoende beweegt, zodat de bloedcirculatie opgang komt. Natuurlijk gebeurt dit alles onder begeleiding van een fysiotherapeut.’

‘Die patiënt heeft een naam,’ zei Marius met een geveinsde glimlach op zijn gezicht. Zijn gedachten gingen uit naar Rik die hem op dezelfde wijze kwaad terecht had gewezen.

‘Natuurlijk, het spijt me. Mevrouw Van Essen zal zelf aan de slag moeten. Hoe beter zij de instructies volgt hoe sneller ze herstelt. Afgezien daarvan is het raadzaam om voor thuis een gezinshulp in te schakelen. Schoonmaakhulp is eveneens wenselijk.’

Marius kon zijn aandacht er niet langer bijhouden. Een plan ontvouwde zich in zijn hoofd. Alleen moest hij zijn broers ervan overtuigen, dat dit het beste voor zijn moeder was.

‘Zijn jullie allemaal gek geworden?’ Lenie’s blauwe ogen flitsten. Lenie deelde samen met een stokdove bejaarde vrouw een kamer. De twee andere bedden waren gelukkig niet bezet. Het idee om met anderen een kamer te delen stuitte haar tegen de borst, toch kon ze er niet onderuit en zette ze haar beste beentje voor. Alleen

deed haar heup vreselijk pijn. Haar hoofd bonsde en ze had het gevoel alsof ze in een zweefmolen zat. Alles duizelde. Maar de pijn die ze vanbinnen voelde, kon niemand helen. Alleen tijd zou deze pijn kunnen verzachten. Het was zo vreselijk vernederend...

Boos vermeed Lenie de bezorgde blikken van haar zoons en schoondochters die aan het ziekenhuisbed gekluisterd stonden.

‘En jij bent het ermee eens?’ vroeg ze aan Marius die met zijn armen over elkaar geslagen en met een glimlachje om zijn mond tegen het keukenblokje aanleunde.

‘Wat kan ik zeggen? Zij hebben al beslist. Je weet dat ik niet tegen ze op kan. Ik ben het verwende nakomertje.’

‘Marius, je weet dat dit het beste is,’ zei Lody geraakt. ‘Het is niet goed dat mam straks alleen thuis revalideert. Een val en ze is terug bij af. Het revalidatiecentrum staat hoog aangeschreven. Ze zullen haar daar goed behandelen.’

‘Dat zullen ze vast,’ snoof Lenie. ‘Me behandelen als een oud mens die met één been in haar graf staat. Ik ga daar niet naar toe, hoor je me! Hoe durven jullie!’ Gepikeerd keek ze van hen weg. Een traan gleed over haar wang. Ze veegde hem met een nijdig gebaar weg en kromp ineem van de pijn. Marius had vreselijk met haar te doen.

‘Er is misschien een andere oplossing,’ zei Lou, met een ondeugende twinkeling in zijn ogen. ‘Mam, je weet dat ik jou met alle liefde in huis wil nemen, maar dan zou je elke dag vier trappen moeten beklimmen en in een kamer moeten verblijven waar je de kont nauwelijks kunt keren, dat lijkt me niet zo handig. Bij Marius zou je van eenzaamheid sterven, want die is er nooit en dat willen we geen van allen. Dus blijven er twee opties over. Je zult of bij Lody en Cynthia of bij Freek en Evelien in huis moeten. Zij hebben de meeste ruimte. Dus mam, de keuze is aan jou.’

Marius schudde lachend zijn hoofd. Natuurlijk was dit als olie op het vuur. Lenie hapte naar adem, terwijl de andere vier allerlei

argumenten aanhaalden waarom dit een zeer slecht plan was. Marius liet ze rustig begaan.

‘Jouw beurt, kleine broer,’ fluisterde Lou hem grijnzend toe.

Marius grinnikte en maakte zich los van het keukenblok.

‘Lieve mensen, mag ik even?’ begon hij. Lody trok geërgerd zijn wenkbrauwen op. ‘Mam, je hebt met niet mis te verstane woorden aangegeven, dat je niet naar het revalidatiecentrum wilt om daar te herstellen.’

‘Het zou mijn dood betekenen,’ zei ze nukkig.

‘Juist, en dat willen we liever niet,’ glimlachte Marius. ‘Je wilt niet bij Lody of Freek met hun gezin in huis. Hoewel zij je van harte welkom heten.’ Lenie trok haar neus op.

‘Ik wil niemand tot last zijn,’ pruttelde ze.

‘Natuurlijk niet. Dan blijft er één optie over: je revalideert thuis en neemt een vaste hulp in huis die dag en nacht beschikbaar is. Zij helpt je in en uit de kleren en de fysiotherapeut komt dagelijks langs om je te begeleiden. Omdat je al een hulp hebt, lijkt het me verstandig om haar hiervoor te benaderen.’ Lenie verzonk in gedachten.

‘Hier kan ik het uiteraard niet mee eens zijn, Marius,’ wierp Lody tegen, ‘het revalidatiecentrum is het beste én het veiligste. Wat als die overvallers terugkomen? Als ze weten dat er twee vrouwen alleen thuis zijn, is het vragen om problemen. Heb je daar wel over nagedacht, Marius?’ De verontwaardiging droop van zijn gezicht.

‘Jazeker, en het zijn vier vrouwen, geen twee en een jongen van achttien die al vanaf zijn zesde op een vechtsport zit. Genoeg veiligheid en gezelschap lijkt me. Daarnaast plaatsen we een hek om het erf met beveiligingscamera’s zodat ze overdag, wanneer de kinderen naar school zijn, zich geen zorgen hoeven te maken dat er ongenode gasten op de stoep staan.’

‘En wie mag die hulp dan zijn?’ wilde Freek weten.

‘Kirsten Beuvink.’ Marius hield zijn adem in. Hij wist niet hoe ze hierop zouden reageren.

‘Is dat het meisje...’ begon Freek.

‘Ja,’ onderbrak hij hem, ‘En...

‘En op deze manier heb je haar veilig weggestopt. Handig gespeeld, broertje?’ snoefde Lody.

‘Heel handig,’ zei Lenie met een vermoeide glimlach op haar gezicht. ‘Een geweldig plan en ik ga akkoord. Die arme Kirsten moet doodsangsten uitstaan. Het is zoals je zegt Lodewijk, die mannen kunnen terugkomen. Wat als ze Kirsten alleen in haar woning aantreffen? Of erger, haar dochter van zestien. Ik moet er niet aan denken!’ Lenie snoot haar neus. ‘Nee, Kirsten komt bij mij inwonen en het maakt mij niet uit wat jij daarvan denkt, Lodewijk,’ zei ze toen Lody zijn mond protesterend opende. ‘Het gaat om haar, niet om Marius.’ Lenie perste haar lippen opeen en vocht tegen haar opkomende tranen. Alles deed ook zo’n pijn.

‘Hoe kunnen die overvallers nu weten waar die vrouw woont,’ mopperde Lody.

‘Nou,’ mengde Lou zich in het gesprek. ‘Dat weten ze misschien al. Het nieuws van de overval wordt breed op het regionieuws uitgemeten. Ik durf te wedden dat het vanavond op het landelijk journaal te zien is.’ Lou liet hen een filmpje op zijn mobiel zien.

Een blonde verslaggeefster van ergens in de twintig stond voor Lenie’s huis en vertelde met een onbewogen gezicht wat er in het huis was voorgevallen. Er verscheen een foto van Rik, die als held werd betiteld. Marius schudde geërgerd zijn hoofd. Hoe had de pers deze informatie achterhaald? Als de overvallers dit zagen, was het een fluitje van een cent om te weten te komen waar Kirsten woonde. Er werd een medewerker van Mak Groenvoorziening in beeld gebracht.

‘Hé, dat is Gerrit Mak, die heeft ooit bij ons in de klas gezeten,’ zei Freek die zijn broer Lody aanstootte.

‘Dat zie ik ook wel,’ zei Lody humeurig.

Gerrit vertelde in geuren en kleuren hoe hij geprobeerd had de overvallers tegen te houden.

‘We zaten in de bus een boterham te eten toen Remco een man uit de bosjes tevoorschijn zag komen. Hij sjuowde een boodschappentas met zich mee. We vonden het verdacht en Remco wilde weten wat er aan de hand was. Dus hij erachteraan. In mijn achteruitspiegel zag ik een andere man uit de bosjes komen die al hinkend de andere kant op liep. Helaas begon mijn versleten knie op te spelen en kreeg ik hem niet te pakken. We hebben een goed beeld van die mannen kunnen krijgen of niet Remco?’ Gerrit stompte hem vol trots aan. De camera verschoof naar Remco. De lange blonde man van ergens in de dertig keek wat verlegen naar de camera.

‘Het waren lichtgetinte mannen, met donker wat krullend haar, vast asielzoekers,’ vervolgde Gerrit. ‘Die ene hinkte en bloedde vreselijk in zijn gezicht. Die Rik moet hem een oplawaai gegeven hebben. Ik hoop dat ze de smeerlappen vlug te pakken krijgen.’

De verslaggeefster vertelde verder over de eerdere zedendelicten in de regio. Lou had genoeg gehoord en klikte het filmpje uit.

‘Geweldig, nu is alles openbaar,’ zei Marius geërgerd. ‘Het is een kwestie van tijd voor ze Kirsten pakken. En ja, Lody, ik wil haar en haar kinderen veilig hebben.’ Hij keek zijn broer strak aan.

‘Dat recht heb je,’ zei hij schouderophalend.

Dat recht had hij niet, dat had hij jaren geleden verspeeld. Het enige wat hij nu voor haar kon doen, was haar bescherming bieden zonder zijn inmengen. Marius’ blik gleed naar Lenie. Ze zond hem een dankbare glimlach. Hij glimlachte terug.

Zijn moeder was overtuigd, nu Kirsten nog.